

„Kaj nam pa nosi? Kaj nismo mi odpravili že vse!“ odgovarjali so moške dokaj nevoljneje.

Vse je bilo zmešano, vse napačno oddano. Sablja je trepetajoč stal ob peči.

„Veste kaj, vi Sablja?“ mu reče oče župan v naglici in nevolji, „veste kaj, Sablja, vi niste več za ta posel.“

Sablja pa je omahnil od peči k vratom in še bolj trepetal. Ti prebiti marec!

„Pojdite domu, poiščite si klobuk in prinesite kapo nazaj, sabljo pa kar tukaj pustite.“

Če bi bilo treščilo vanj, ne bi se bil tako prestrašil, kakor teh besedi. Kar obstal je.

„Brž, brž!“ vikne župan. No saj odstavili vas ne bomo, ker ste stari, tukaj boste v pisarni vsak dan kaj počedili.“ — —

Težka pot mu je bila domu . . .

„Poišči mi tisti rujavi klobuk!“ rekel je svoji ženi, ko je potrto došel domu.

„Kaj boš ž njim?“

„I no, poišči ga!“

Težko ga je dobila, toda vendarle, vsega zaprašnega je privlekla od nekod.

Natakne si ga, kapo pa zavije v papir in potrto gre nazaj v pisarno.

Tamkaj vstric Osličkove prodajalne sta stali Košiška in Svetelka pri svojih košarah.

„Lej, lej, Sablja nima več kape in sablje, menda so ga odstavili, ali kali?“ rekó Košičeva teta.

„Prav mu je, sitnežu! Bomo imele vsaj mir“, odvrnili so Svetelova mati.

ln pri tem je ostalo. O ta prebiti marec!

Fr. Krumpstar.

Odmev ptičjih pesmic.

Ptičk u.

Lie poj, le poj,
Ti ptiček moj!
Vesela spet bošiva
In vkup se veseliva.

Od nas je zbežal mraz,
Prišel spet cvetni čas,
Ko vse se veseli,
Ž življenje spet buči.

Veselo ti boš pel,
A jaz te bom vesel,
Vesel kot krasnih dni,
Ki k nam so v vás prišli.

Slavko Slavič.

